

CON ONG

tuần báo trào phúng đòi lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBIT/CHBCI

Số 28

10 t

Tuần lễ từ 5-5
đến 12-7-1968

Chủ tiệm : MINH VÔ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ÔNG NÓI : 91.905

lại ra đi để giải độc

Khi Con Ong vo ve bài này thì các ông nghị sĩ và dân biểu ở lưỡng viện Thượng cẳng chân Hạ cẳng tay đang rục rịch đòi ngoại tệ xuất dương... giải độc dư luận. Một số qua Âu Châu, một số qua Nhật Bản, Đại hán. Chưa hiểu dư luận thế giới có gì độc địa mà quý đảng nghị nhểch phải ra đi vất vả chân lấm tay bùn. Giải độc dư luận thế giới! Ôi, công việc của phù phiếm, của hoa lá cành ánh trăng lên địu dàng, của màu mè riêu cua. Công việc ấy, nhiều người đã làm và chẳng được cái tích sự gì cả. Mới đây nhất, một phái đoàn nghị ngọng qua Mỹ triều cống. Cũng nói là đi giải độc dư luận. Khi trở về, quý đảng lãnh trọng trách giải độc chửi bới nhau Nghị đực Nguyễn Khắc Tân mệc xà lủ bú dù con khi nghị đực Đồ Trọng

Nguyên giữa nghị trường, Chưa đủ, nghị đực Tân còn đang những mười điều "chửi bới" trên nhật báo để phạng nghị đực Nguyễn. Trong cái đám đi giải độc ấy, có kẻ tiết lộ một anh rân biểu làm trò hề tiện ở Mèo, Nghĩa là anh rân biểu này cúi lưng hơi kỹ và nham nhở ra rít. Đi giải độc thế đó!
Ở chính xứ đang có nhiều kẻ ăn uống nhằm thuốc độc Cộng Sản. Ti dụ mấy ông nhô trong Tổng Hội Sinh Viên với tuần báo Sinh Viên. Ti dụ mấy ông trí thức máy lạnh không tưởng với tuần báo Chỗ Đứng. Họ ăn phải bả Cộng Sản, đương ói trên giấy trắng mực đen những bài mửa bày nhầy liên hiệp, huê đàm, trung lập. Không ai nghĩ chuyện giải độc họ cả. Nhà nước làm ngơ. Bộ Thông Tin thì đóng cù triện

trên giấy phép kiểm duyệt một cách vô tội vạ.
Dư luận cho rằng, một nhóm Mỹ lập ống du dù vào đít bọn khờ khạo để thả những trái ba lông dò dăm. Không ai dám "chơi" nhóm Mỹ này. Sức mảy mà quại nổi quý cụ Xĩa! Ấy đó, dư luận ở chính xứ độc địa như vậy, cóc ai lo giải độc mà lại cứ phom phom chạy ra ngoại quốc giải độc, Tuần báo Con Ong cô đơn lắm. Nếu nhà nước không giải độc bọn nhô con mới lớn lên còn khờ khạo, không giải độc bọn trí thức máy lạnh không tưởng, không giải độc bọn Xĩa chủ bại đỡ đầu một số sinh viên thân Cộng ở Sài Gòn, Con Ong sẽ liên minh với các hiệp sĩ Hồ Nai làm một quân tổng giải độc, tổng vệ sinh những bãi mửa liên hiệp,

trung lập.
Chiến khu của Con Ong sẽ là Hồ Nai. Chúng tôi nhất định chống Cộng đến chiều. Không thích chiến tranh nhưng chúng tôi lại không chấp nhận một nền hòa bình tủi nhục, què quặt, một nền hòa bình sẽ nhuộm đỏ hết xứ sở. Chúng tôi chỉ chấp nhận nền hòa bình trong danh dự và trường g cừu. Và vì thế, phải chống Cộng đến chiều. Những người ra đi giải độc nhớ rõ điều này. Thời thì cóc ai ngăn nổi quý đảng, quý đảng cứ khăn gói quà mướp ra đi. Nhưng nhớ, dù không giải độc nổi ai, khi hồi hương, đừng có chửi cha nhau giữa nghị trường đi nhé! Để yên cho chúng tôi chống Cộng, không nên dờ rám dờ thói thêm nữa, nên thấy mẹ!

phải cứu xét ngay vấn đề những người trí thức sắp gây sự bất mãn lớn trong quân đội

Khóa 2168 sinh viên sĩ quan Thủ Đức, gần như năm mươi phần trăm người, trong đó rất đông giáo sư, kỹ sư bị loại khỏi "sự nghiệp" chuẩn úy đề ra Nha Trang theo học lớp hạ sĩ quan Đồng Đế. Tin này đã làm xúc động các phụ huynh có con em đi trình diện nhập học. Và ủy ban Quốc Phòng Thượng Viện đã làm một quả tiếp xúc với ông Tổng Trưởng Quốc Phòng ngay. Khi tôi viết bài này (1-7-68), chưa biết kết quả của cuộc tiếp xúc ra sao. Nhưng tôi đã nghĩ thấy cái hậu quả của một quyết định thiếu tâm lý chiến.

Khi gọi những người có bằng tú tài trở lên, trong giấy báo cá nhân hay lệnh gọi tập thể đăng báo, đọc đài phát thanh, truyền hình, nhà nước xác nhận những người này sẽ theo học Sĩ Quan. Với một cử nhân văn chương, một kỹ sư, một dược sư, cái lon chuẩn úy không phải là mục đích họ khao khát đạt được. Tổ quốc lâm nguy, cần họ, cho họ học ở Thủ Đức thì họ học ở Thủ Đức. Ở các nước trên thế giới, ai muốn chọn binh nghiệp, muốn trở thành sĩ quan mới được học các trường võ bị. Còn động viên hay đi quân dịch, mọi người, bất kể thành phần nào, bằng cấp hay không bằng cấp đều là lính cảnh cách như nhau trong thời gian làm nhiệm vụ công dân.

Nhưng ở Giao Chỉ thì khác. Trí thức được đãi ngộ. Tu Tài theo học trường Thủ Đức. Không Tú tài tổng xuống Quang Trung. Trung học phải thông gọi ra Đồng Đế. « Truyền thống » rồi mà. Nay nhà nước hủy bỏ truyền thống cũ, đưa cả ngàn sinh viên sĩ quan đi làm hạ sĩ quan. Tại sao có vụ phạt "tập thể" này? Ba gái hay bắt lặc, thiếu khả năng làm sĩ quan thì một khóa chừng 100 người là tối đa. Khóa 2168 cả ngàn người trong đó có nhiều trí thức ưu tú rất hữu dụng cho quốc gia sau này họ rời quân đội.

Chữ TÍN của nhà nước đâu? Nhà nước nói trắng đời đen mau thế! Ai còn có thể tin được nhà nước nữa. Bảo đi học Sĩ Quan rồi cho đi học Hạ Sĩ Quan. Đây là một lầm lỗi tai hại của nhà nước mà nếu không sửa sai ngay, dân sẽ chê nhà nước, sẽ cho nhà nước là thằng Cuội già. Hậu quả còn tai hại hơn thế nữa. Cả ngàn trí thức bắt mẫn ra Đồng Đế. Họ mất niềm tin, ba gái rồi đi đến đâu thì đến. Cùng lắm trở về Quang Trung làm binh bét. Họ mang nỗi bất mẫn vào quân đội. Hạ sĩ quan lại là những người gần gũi nhất. Hạ sĩ quan là nòng cốt của quân đội. Nay cái nòng cốt đó, cái nhân tố u g thổi vì bất mẫn, kéo theo bao nhiêu lính bất mẫn, nhà nước nghĩ sau đây?

Kỷ luật thép của quân đội chỉ làm đau thể xác và không xoa dịu được tâm hồn kẻ bất mẫn. Tâm hồn họ còn sôi sục bất mẫn hơn lên. Vậy Con Ong yep cầu nhà nước cứu xét ngay vấn đề này. Chúng tôi mong được một văn thư giải thích của Bộ Quốc Phòng. Bởi vì dân chúng đang rất hoang mang.

minh vô đời thối với nhà nước bép nhỏ đời thối với nhà bếp

Một hôm, người chủ gọi tên đây tớ lên bảo rằng :
— Đi bắt một con heo, giết đi rồi xem có món gì ngon nhất thì đem, nào đây cho ta.

Tên đây tớ kiếm đầu bếp bắt heo, giết. Hân đem cái lưỡi đáng ông chủ. Ông chủ, hôm khác lại gọi tên đây tớ lên, bảo rằng :

— Đi bắt một con heo, giết đi, rồi xem có món gì dở nhất thì đem vào đây cho ta.

Tên đây tớ, lần này, lại mang cái lưỡi. Ông chủ hỏi :

— Sao lại vẫn cái lưỡi?

Tên đây tớ triết lý còm :

— Thừa ông, cùng một cái lưỡi ...

Người chủ xoa tay đi :

— Mẹ kiếp, ông hiền rồi, ông hiền rồi, ông hiền rồi ...

Chỉ sĩ Minh Vô, ngay bên cạnh Bếp Nhỏ, vì vút về chữ Tín của nhà nước nhân vụ hàng ngàn sinh viên khóa 2168 Thủ Đức bị đưa ra Nha Trang học lớp « choang » Đồng Đế « Choang », ngôn ngữ mới, là Trung sĩ, bắt một ông kỹ sư, giáo sư, đeo lon Trung sĩ thì coi sao được. Khi cao hứng, nhà nước uốn lưỡi kêu gọi người ta đi học các lớp sĩ quan sao mà ngon ngọt thế. Cũng cái lưỡi ấy, khi hết cao hứng, bảo người ta ra Đồng Đế tìm biên cũng ngon ngọt thế! Cùng một cái lưỡi. Cùng một nhu cầu. Vút về đến Quang Trung : như cầu sĩ quan. Buồn bã đi Nha Trang như cầu hạ sĩ quan!

Bếp nhỏ rất đồng ý với ông Minh Vô. Khốn nỗi, ở Giao Chỉ ta, lưỡi nhà nước là thứ lưỡi không xương Bếp nhỏ dềch thân với ông Sáu Lèo dềch biết ông Sáu Lèo có kiếm chắc được gì sau khi rời Tổng Nha Cảnh Sát không nhưng Bếp nhỏ không thể nào « ngửi » được cái lưỡi nhà nước khi thì không thay thế khi thì thay thế. Anh đốc Dán, khi Bob Kennedy còn sống uốn lưỡi đòi liên hiệp, khi Bob Kennedy tới, lại uốn lưỡi chống Cộng ra rít.

Chúng ta bố mẹ sinh ra có một cái lưỡi. Lưỡi chỉ dùng để nhấm (Vị giác đó) để nói cho đỡ ngọng. Khốn nỗi, nhiều thằng đã dùng lưỡi để liếm bất cứ một cái gì từ khoái lạc đến đ r bần. Cái lưỡi, tiền sư cha cái lưỡi. Nhưng cái lưỡi của mông xừ đóc tờ nọ ở Hạ cũng chán thì lại là cái lưỡi đáng đồng cơm bát gạo. Cái lưỡi này hăm qua, uốn lên « bờ ra vô » ông râu kềm. Văn cái lưỡi này, hôm nay, « huya ra » ông lính bơ ! Và cái lưỡi tuyên bố giải tán khối Dân Chủ để hành lập khối Dân Tiên (không phải Dân Tiên, tiến không có tiền).

Cái lưỡi của Bếp Nhỏ chỉ biết nằm đờn ăn dăng cho thực khách Con Ong và uốn một chút tử tử. Cái lưỡi này, sẽ có ngày bị cắt chứ đừng nói được nếm bần, được liếm bạc. Dù sao, Bếp Nhỏ cũng đã chú ý cha cái lưỡi của mình. Đó là làm theo ý Không Phu Tử vậy.

cái lưỡi trong quốc văn giáo khoa thư lớp sơ đẳng

Bài diễn văn của chỉ sĩ Minh Vô, chủ tịch Hội Đười Ươi là một phát rầm lên và thổi làm rung động bọn trí thức dù đơn thích lập hội tự trong hoàn cảnh chiến tranh đau khổ ở Giao Chỉ ta. Tự ý ông ta đục trắng một mầu. Lực Lượng Tự Do Dân Chủ và Mặt Trận Nhân Dân Cứu Nguy Dân Tộc có thể chỉ pôn cho thợ đục Con Ong về khoản trắng này,

Tôi ba tiếng « chào đười ươi », ông chủ tịch vén môi lên cười tở tở. Cả phòng vỗ tay rầm rập. Không khí rất là khôn nạn, ba que xô lá vì bên ngoài, ngài đô trưởng Đỗ Kiến Nhiều đang dạy dân tránh pháo kích và oanh tạc. Còi hú ba hồi, không một ai trong cuộc tiếp tân này nghe thấy hết. Tất cả đều lơ đi. Cái sự lơ đi nhẩy dầm trên mọi nỗi thống khổ của đồng bào đã trở thành thói quen của tầng lớp trí thức Giao Chỉ. Bạn đã coi Tôi H-t Và Nịnh chưa? Đi trên sự đổ vỡ của tổng công kích khôn nạn là những cơn lè thăng nẹp, là những mái tóc bóng lộn. Và nhiều nụ cười. Rất tươi mới chớ để chứ! Hăm viếng đó. Đi trong bệnh viện thăm những người đổ xương máu là những cái áo dài tha thướt, những cái đầu bó chài công phu cả tiếng và theo sau vài anh cận vệ xun xoe, mặt lúc nào cũng cứng lên. Và sau hết, bàn tay có năm ngón, mỗi ngón có một cái móng dài rất nhiều sự tia tốt; hai trong năm ngón đã kẹp cụ Trần Hưng Đạo (giấy năm trăm) xĩa cho chiến sĩ bị thương! Ai đã nhìn thấy có những anh chiến sĩ trên giường bệnh quay mặt đi không! Ấy, người ta đã đi trên nỗi thống khổ một cách chua xót vậy đó.

Hóa cho nên, người ta quên bóng nó mất. 10 giờ sáng hôm nay, toàn dân hân hoan thực tập quân phòng thủ thủ động đầu tiên dưới sự lãnh đạo sáng suốt của ông đô trưởng Đỗ kiến Nhiều. Kể ra thì, có chiến tranh, để phòng cái chết rất hữu ích. Nhưng dân Giao chỉ khổ như chó, sống cũng như chết nên không mấy thiết tha cái sự sống. Ban nghĩ coi chúng ta sống có khổ như chó hay là khổ hơn chó? Chúng ta cần sống để ăn cắp để đớp hít thì chúng nó mới ham sống. Chúng ta sống làm chó gì.

Ma Cao, nhà báo đang lên, không khỏi ngạc nhiên khi thấy ở Saigon có phòng thủ thụ động. Bởi vì rằng thì là nếu như Việt Cộng nó đem máy bay vào đây mà oanh tạc chúng ta thì kẻ như chúng ta thua nó rồi. Còn pháo kích biết giờ nào mà phòng thủ. Chỉ còn trông ở tai phàn pháo tuyệt vời của pháo binh Việt Mỹ. Và phòng thủ thụ động làm chi? A, đây là vết son của ông đô trưởng Đỗ kiến Nhiều. Ngày xưa, cái nhà anh Nguyễn Khánh dở trò đảo hăm tránh bom Hà Nội oanh tạc để mọi người quên chống đối anh ta, lo trú ẩn máy bay đã là thối. Nhưng còn có cái lý do thối của chính chính trị. Dù sao, rảnh rồi, ta cũng phải bày trò chơi trong chiến tranh.

Lại nói về hậu... diễn văn của chỉ sĩ Minh Vô. Cả làng vỗ tay ồm ồm. Chỉ sĩ Minh Vô ngưỡng quá, dút một sợi lông nách mà rằng :

— Thối, đủ rồi. Vô tay khiếp bỏ mẹ đi ấy. Tôi nản cái sự vô tay ở Giao Chỉ ta lắm. Như ở Hạ càng chán, quý cụ thầy không, khi Kim mao Sư vương «mua cá hóa tôm» vừa luận về Giải phóng Miền Nam, cả làng yêu tạ Hạ càng chân đập bàn la ó. Chừng người ta chửi cha Việt Cộng, lại vô tay hoan hô. Tôi biết trong cái cuộc tiếp tân này, khối cụ đang chửi bỏ tôi mà cứ vô tay khen tôi. Mời quý cụ đớp hít đi đừng vỗ tay nữa.

Cả làng lấy làm ngưỡng. Sau đó, chủ tịch Hội Đười ươi giới thiệu trang quốc mầu Thập Thành, chủ tịch Hội Phấn Giao Chỉ đọc bài diễn văn thứ hai. Có Thập Thành hiện ra. Đó là người đẹp của những người đẹp. Tôi xin long trọng hứa với quý cụ rằng, về vẻ đẹp rất có thể, có Thập Thành thua sút hoa hậu Tôi H-t và Nịnh chứ về vẻ sang trọng, có Thập Thành ăn đứt cả cụ cụ đệ nhất phu nhân Giao Chỉ Ngô Đình Nhu. Từ khi bà Ngô Đình Nhu để tang chồng và qua Âu Châu sống một cuộc đời thù hận Cựu Ma Trí Cabot Lodge, nước Việt Nam không còn một mệnh phụ nào có vẻ sang trọng quyền quý Cái này yếu lắm đó. May mà còn trang quốc mầu Thập Thành Chi tiết trang quốc mầu lại là con được. Pauline Phan Nguyệt Minh cũng tạm tạm có cái vẻ sang trọng. Nhưng Pauline không thích hài hước. Cứ vào rón, Pauline chỉ nổi giận. Đã mấy lần Nà Cầu cù nách Pauline, nâng đỡ đỡ đỡ. Nà Cầu tự hỏi, không hiểu cù vào cái chỗ nào nâng đỡ đỡ đỡ rên méo đầu hui. Đây là một bí kíp mà, có lẽ nhà học giả Nguyễn Văn Thọ, vừa vô Giáo Dục, mới đủ khả năng thực hiện.

Vậy thì về tài làm nghị sĩ, Pauline Phan Nguyệt Minh giỏi hơn Thập Thành song về tài chịu đựng hài hước, Pauline thua em cụ thợ chọi Chuồng Chó này là đương kim quốc mầu Giao Chỉ, mẹ đẻ của Thập Thànhhanisme Trang quốc mầu Thập Thành hành trời giọng:

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

ÔNG VUA KHỐC, ÔNG VUA LẠI CƯỜI...

Trong một số báo trước, tôi có viết một lá thư gửi ông Vua hay khóc. Tôi đã phỏng đoán và vô đoán, ông Vua muốn đặt mình vào cái thế tam quốc thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Nhưng cho Cộng Sản chiếm được vài ba dịp may, tức là đã nhường cho Cộng Sản cái thiên thời... Nhưng cho nước Cờ Hoa những nơi đất tốt làm căn cứ, những nhà cao, cửa rộng làm nơi trú ngụ, tức là đã nhường cho dân Cờ Hoa cái địa lợi. Còn Vua của mình chiếm lấy cái nhân hòa vậy.

Vì thế, ngài mới xử dụng tới cái chiến thuật của Lưu Bị, được nước là nhờ khóc giỏi. Khi ngài xuất hiện trên Tê Hát Giao Chỉ trong dịp biến cố, lúc đọc tới Cộng Sản sát hại gia đình hai chiến hữu, ngài khóc. Cả nước thấy vậy ngậm ngùi, tưởng rằng nước Giao Chỉ mới chỉ có hai gia đình ấy là nạn nhân chiến tranh. Và ngài đã làm nở một đóa hoa tình thương, để cho hoàng hậu ngự trị trên ngài hoàng hậu tình thương.

Cái khóc của ngài cũng được lắm đấy chứ. Dân Giao Chỉ vốn nhiều tình cảm từ ngày tổ tiên của họ vĩnh biệt nhau, năm mươi người lên non, năm mươi người xuống biển. Nhưng lần thứ hai ngài khóc thì thiên hạ lại chê... Lần đó, ngài cũng xuất hiện trên Tê Hát Giao Chỉ, ngài nói về tham nhũng. Nước mắt của ngài ngập ngừng trên mí, khi mà ngài nói tới tham nhũng ở cái xứ đầy bom nổ, đạn rơi này...

Ôi cùng cùng một cái khóc mà lúc thì được khen lúc thì lại chê... Tại sao vậy?... Chì vì nói đến tham nhũng, chỉ có thằng dân Giao Chỉ có quyền khóc. Vì chúng nó trên rừng, dưới bể, nhìn thấy những thằng tham nhũng thông cảm với nhau, mà cóc làm gì được. Còn ngài thì ngài đầy uy quyền, có thể mang dăm bảy thằng ra chém mà không sợ mắc tội sát nhân. Vậy mà ngài lại khóc thì cái đất nước này thế thâm quá.

Ngài giữ quyền hành pháp. Ngài cũng đã ra lệnh hành quyết. Một chú chuẩn úy nhóc trước khi lãnh đạn đã nghẹn ngào: tôi chỉ là một vật tế thần. Chú lính trước khi chết được chụp hình với một nét mặt ngơ ngác của một chú gà trống... Mình mà bị xử tử thì lạ nhỉ?... Lời nói và nét mặt của những người trước khi bị hành quyết chẳng làm cho dân Giao Chỉ một tí tí xúc động. Người chết nhiều quá rồi. Chỉ có Người mới giết Người, Câu thơ của Trần Dần: «Ôi, từ xưa tới nay, Người vẫn thiếu tin Người!» Vậy có nên làm sống lại chủ nghĩa nhân vị?

Ông Phó Vương đã tuyên bố: trong chính quyền, mười người thì có đến chín người tham nhũng. Còn một thượng nghị sĩ nước Cờ Hoa than phiền: tiền cứu trợ thì tới bảy mươi lăm phần trăm vào túi tham nhũng của các ông lớn Giao Chỉ... Đọc những tin này, người dân Giao Chỉ đã thấy một sự tiến bộ. Ông Phó Vương thì nói là

chín người trong số mười người như một vậy à chục phần trăm, ông Bô lão nước Cờ Hoa nói là bảy mươi lăm phần trăm như vậy là đã có tiến bộ rồi. Mới có vài tháng, đã có tiến bộ, nên ông vua không khóc, ông vua lại cười...

Một chú Nhi đồng đã lên tiếng ở nhà Hát Tây:

— Tại sao lúc Vua tuyên bố sắc lệnh tổng động viên, Vua lại cười? Có phải là Vua khoái trí vì đã thắng được chúng ta, những người lập pháp? Yêu cầu Vua rút nụ cười lại...

Từ ngày có hai cái viện Bô lão và Nhi đồng, thường có câu là rút lại lời nói, rút lại nụ cười v.v... Tuy rằng những cái thứ đó, không thể nào nắm được đuôi mà kéo lại.

Dân Giao Chỉ chưa có ý kiến về nụ cười này. Cũng như cái khóc lần đầu... Chì có lần sau mới có thể phê phán.

Vậy xin chờ lần sau. Vua cười...

XIN ĐỪNG HÂM DỌA NHAU NỮA, TỘI NGHIỆP LẮM...

Tin tình báo Mỹ cho biết là Cộng Sản sẽ tấn công Saigon vào cuối tháng sáu... Rồi cuối tháng sáu qua đi, Cộng Sản chưa thấy tấn công. Tin tình báo Mỹ lại loan báo là năm mươi một tiểu đoàn Vi Xi tập trung ở ven đô, nhất định tấn công Saigon vào những ngày đầu tháng bảy.

Dân Giao Chỉ xôn xao ghê gớm... Máy tờ báo của các ông Bô lão, nghĩa là những ngài bất khả xâm phạm, đặt những «tít» lớn thành những «xi lô gang» tám cột, xếp những chữ lỏn cỡ hăm bốn, hăm sáu, đề dọa. Rồi những ngày đó đi qua đi vẫn chẳng thấy xảy ra... cái mẹ gì.

Có một tờ báo của một ông Bô lão còn dọa thêm bằng một hàng «xú tít» chạy dài lê thê: quân trấn Saigon — Gia đình đặt trong tình trạng báo động. Linh bị cấm trại một trăm phần trăm, cả linh văn phòng, tiếp liệu cũng phải sửa soạn chiến đấu...

Nghe mà khiếp vía. Đản bà, con nít đọc thấy những tin đó, nhiên dứa sợ quá tề cả ra quần. Mà đặc biệt một cái nữa là, ngay đầu bản tin bao giờ cũng bắt đầu bằng câu: theo tin tình báo Mỹ... Cơ quan của nước Cờ Hoa thì chắc là đúng quá rồi. Ấy thế là cả thành phố lên cơn sốt rét. Dăm bảy tờ báo, thấy báo của các ông «bất khả xâm phạm» đăng những tin đó, cũng bắt chước đăng theo, chạy đằng sau đuôi như một đám mứa lần. Cả làng đều nói vậy thì «chúng khẩu đồng từ, ông sư cũng chết».

Có một điều lạ là giới tình báo Giao Chỉ không có loan một tin gì cả. Mãi tới ngày 1-7-1968, mới có một tin nhỏ cái chính rằng tình hình an ninh đầu có đến nỗi quá bi quan như vậy. Mà đầu đũa và nhục nhả cho làng báo Giao Chỉ, là cái tin cái chính chỉ đăng một cột, đứng khiêm tốn như trạm chố. Không có một tờ báo nào chạy bốn cột, chỉ bốn cột thôi, cho cái tin này. Người dân Giao Chỉ thấy vậy, muốn chửi cha mấy thằng nhà báo.

Rồi người ta tự hỏi, nước cờ Hoa muốn cái gì mà hăm dọa dân Giao Chỉ nhiều quá vậy?... muốn cái gì thì nói... mẹ nó ra, để người ta còn tìm cách đối phó. Muốn bán đứng cái nước này cho Cộng Sản, hay muốn đòi chác gì ở cái hội nghị khôn nạn Ba Lê?... Từ ngày kéo dài giờ nghỉ giải lao ở cái hội nghị đó, dân Giao Chỉ cảm thấy sương mù bao quanh mù mịt, vì báo chí không kiếm được tin tức gì để viết. Harriman nói rằng có tiểu bộ. Xuân Thủy nói rằng có tiến bộ. Cộng Sản thì dọa sẽ pháo kích một trăm trái mỗi ngày vào Saigon, cái này cũng theo tin tình báo Mỹ. Westy nói không có cách gì chống pháo kích. Abrams nói sẽ phân pháo trong thời gian bốn hay năm phút, một thời gian đủ để máy thăng Vi Xi chạy xa cả cây số...

Dân Giao Chỉ từ bao lâu nay chịu chiến tranh nên đã khôn ngoan ra nhiều. Chì có người nước cờ Hoa mới ngu. Thấy những cái gai gai là dân Giao Chỉ hiểu ngay và thế thâm là những tin đồn cứ như vết dầu loang, càng ngày càng lớn.

Dân giao Chỉ đặt nhiều câu hỏi với Nhà Nước và loại nước Cờ Hoa ra ngoài: Tại sao chúng pháo kích chờ cho Vi Xi nó bắn rồi mới phân pháo?... Như vậy, có khác gì đánh con rắn mà lại đập đặng đuôi. Những trái quả tiên nặng năm chục kí lô, bị chuyển cả trăm trái tới gần thành phố, không phải chuyện dễ, nhất là Vi Xi chỉ dùng sức người. Chì có thể dùng ghè, dùng xuống... Tại sao không biết chặn hết các cửa ngõ sông rạch, dùng tàu lớn làm những đôn nổi, rồi thả cho các sà lan nhỏ đi vào sông rạch, với một máy truyền rin thật tốt... Những đôn bát còn được cái lợi thế là dễ di chuyển, tránh được những vụ công đồn quy mô. Nhà Nước thừa sức làm công việc đó mà tại sao không làm?... Cứ chờ pháo kích rồi phân pháo, có phải chăng đó là một cách để «hù» dân giao Chỉ, làm cho dân giao Chỉ sống thường xuyên với chiến tranh, sợ thấy, nghĩ thấy, nhìn thấy cái chết từng phút, từng giờ để rồi sợ chiến tranh, chấp nhận bất cứ giải pháp nào chấm dứt chiến tranh, kể cả giải pháp đầu hàng Cộng Sản.

Các ông Bô Lão, các ông Nhi đồng hãy thử tìm một kế sách cứu nước đi. Ngồi cãi nhau văng cả nước miếng, đánh nhau từng chỗ xuất ngoại, xét ra không hợp trong những lúc này...

Ngoài chiến trường, Mèo và Cộng Sản đã tránh đụng độ. Chì còn có dân Giao Chỉ chúng ta đâm đá. Xin các Ngài hãy thương chúng tôi, Cộng Sản sắp làm thịt cả lũ rồi.

ĐÊ-HÚC-CÀN

HÃY TÌM ĐỌC

QUẢN CHÚNG

SỐ 2

Tạp chí của những người
tiến bộ

Chủ biên: CAO-THẾ-DUNG

phóng sự
sống sượng

thương sinh

— Chị em Phấn Giao Chi, Quý vị quan khách thân kính, Hôm nay là ngày gì nhỉ? Ông chủ tịch Hội Đười Uơi đã làm một phát quang cáo lịch Tam Ông Miếu rồi. Với chị em ta, hôm nay là ngày kéo cờ đỏ. Ngày xưa, hồi Nhật nó đô hộ ta, để trả thù nó, chúng ta nói chúng ta kéo cờ Nhật. Nay Trung Cộng là kẻ thù của chúng ta, tôi được phép nói chúng ta kéo cờ búa liềm. Nhà Dân biểu tên C (ông Minh Vô không cho tôi nói nhà dân biểu Lý Quý Chung) đã đề cho nhà chống Cộng của ta một câu nói bất hủ: "Chống Cộng có ba bầy đường". Vàng, chống Cộng có ba bầy đường. Con đường chống Cộng của Hội Phấn Giao Chi chúng tôi chống Cộng bằng con đường vi von những thứ tiếng liêng của Cộng Sản với những thứ bản nhất của dân bà con gái.

Nhưng, trong buổi tiếp tân tái xuất giang hồ này, tôi không muốn làm bản về "tàng xít một áng tí com mui nít". Tôi chỉ xin cho quý vị biết rằng chúng tôi đã có mặt. Không ai được độc quyền nham nhờ nửa Các mặt trận, lực lượng, đảng phái đã nham nhờ ghé quá đi thôi rồi. Bởi vậy, Hội Phấn Giao Chi, cần đóng góp nham nhờ cho sự nham nhờ bành trướng mạnh ở Giao Chi ta Hội Phấn Giao Chi, như quý vị đã biết là một hội nạng ký lô nhất Hội tuần báo Hương Yêu đã lạng xê nừ sĩ Ngây thơ và sẽ còn lạng xê nhiều nừ sĩ mự n người khác viết giùm nữa.

Muốn tiến mạnh, phải đoàn kết. Chém cha con đẻ mẹ thằng bố dứa nào chia rẽ, bè phái. Cả lò nhà chúng nó chứ, chia rẽ mãi để Việt Cộng nó xoi tái những dấm à? Trong tinh thần cao cả ấy, Hội Phấn Giao Chi đã liên minh mí lý Hội Đười Uơi, cương quyết tranh đấu ra rít. Phấn Giao Chi, như cháu gái Tâm Thanh phụ trách mục Bê Bê báo Sống viết "to lắm, rộng lắm" và đòi "chị em mình «đ» một mình", quả thà là to lắm, rộng lắm. Vậy chúng tôi phát triển mạnh cái sự to lắm, rộng lắm, tình nguyện đi tiên phong trong công cuộc cứu tế xã hội ở Giao Chi ta. Phụ nữ Giao Chi tiến, phụ nữ Giao Chi mạnh. Hoan hô phụ nữ Giao Chi!

Chào «Phấn» đoàn kết mí lý "gây gộc".

Trang quốc Mầu Thập Thành chấm dứt bài diễn văn ngắn ngủi bằng một phát gãi háng soạn soạt. Lập tức, các hội viên danh dự như em Lam Thiên Hương (ký

giã) Kim Xuyên (ký giã) Trần Kim Thoa (nghị cái) vẫn vân đều vân «mí lí dzíp» gãi háng soạn soạt. Trong khi đó, các ông thái thú ở phủ toàn quyền, các chính khách Giao Chi vén môi lên cười tồ tồ. Sự gãi háng của phấn Giao Chi hòa hợp với sự cười tồ tồ của các yếu nhân Mỹ có óc đứng tinh thần... viện trợ nhỏ giọt. Cuộc tiếp tân, đến đây chấm dứt. Hai hội khốn nạn nhất Giao Chi bèn mở một cuộc họp báo.

○○○○

— Thưa ông Chủ tịch, 28 đoàn thể chính trị đã tập hợp thành lập liên minh dân tộc cách mạng xã hội, đáp lời kêu gọi của Tổng thống anh minh, phải chăng hai Hội Đười Uơi và Phấn Giao Chi có sự liên minh cũng là để đáp lời kêu gọi của Tổng thống?

— Không đáp lời ai cả. Chúng tôi liên minh vì chúng tôi có thể thích có đơa Gây gộc phải cần có phún. Chúng tôi liên minh vì cảm hứng.

— Ông nghĩ gì về các đoàn thể cách mạng ở đây?

— Tôi nghĩ họ nên về nhà bò. Họ vô tích sự và cứ hiếp dâm «cách mạng». Cách mạng đầu phải là một con đi mà anh nào cũng đòi «đi»!

— Theo ông đảng trưởng Hà Thúc Ký ra sao?

— Ông ấy chỉ là chính khách tinh lý. Ông ấy không đủ thờ làm chính khách quốc tế.

— Còn ông Vũ Hồng Khanh?

— Có lẽ, chính phủ nên xây một cái viện dưỡng lão cho chính khách già nua. Đã tới lúc những thứ đồ cổ đượ đem xếp vào bảo tàng viện.

— Còn Hạ cẳng tay?

— Tôi hãnh diện vì trong Hạ cẳng tay có dân biểu Nguyễn Khắc Tân. Tôi hãnh diện hơn vì ông Tân đã đăng báo chửi ông Đỗ Trọng Nguyên nhân một chuyện triều cống.

— Thưa ông chủ tịch, ông có hãnh diện vì Thượng cẳng chân không?

— Có chứ. Ở đó có nhân tài Trần Thế Minh và cặp đôi Angie Dickinson của bà Phan Nguyệt Minh.

— Tại sao ông Tổng thư ký Nguyễn văn Hương mời các đảng phái, mặt trận, lực lượng, hội hiệp ở Giao Chi mà không mời hai hội Đười Uơi và Phấn Giao Chi?

— Vì ông ta biết chúng tôi cứng đầu, khó sai bảo nên không mời.

— Nếu ông Hương mời?

— Chúng tôi sẽ tới nhưng ngồi riêng. Người sạch không thích ngồi chung với lũ bẩn.

— Tỉ dụ ông Hương mời ông nhận một ghế bộ trưởng ông có nhận không?

— Không.

— Tại sao?

— Tôi sợ tôi sẽ ăn cắp. Làm bộ trưởng để ăn cắp lắm.

Quay chỉ sĩ Minh Vô chán chể, báo chí quay sang quay trang quốc mầu Thập Thành

— Thưa bà, bà nghĩ gì về tình trạng xia răng cạ của diêm Giao Chi?

— Đa cố quý bà Phan nguyệt Minh, Nguyễn Phước Đại, Kiều Mộng Thu, Trần Thị Hoa tự Phấn nghĩ về tình trạng này. Tôi đã giải nghệ hoàn lương. Và lại, chị em ta đã có đại biểu của mình ở lưỡng viện quốc hội, đại biểu của họ sẽ lo cho họ.

— Bà nghĩ gì về phu nhân tổng thống Nguyễn Văn Thiệu?

— Đó là người đàn bà giản dị, khiêm tốn. Nhưng bà Thiệu cần «át tăng xương» những con mẹ đến nịnh bợ. Bà Thiệu đang thiếu một cố vấn để chỉ về bà ta những heat đơg về xã hội.

— Nếu bà được tiền cử một người cố vấn cho bà Thiệu bà sẽ cử ai?

— Thập Nguyên.

— Đực rạ à?

— Đúng. Năng này bùng thủng theo đàn bà thì nhất. Nó có nhiều sáng kiến về phụ nữ và xã hội. Nhưng tôi e bà Thiệu nghèo quá không đủ lương trả nó.

— Bao nhiêu?

— Nửa triệu mỗi sáng kiến hay ý kiến. Quý bạn đã đọc tuần báo Hoa Bình Thương hẳn biết có nhiều anh đang bùng thủng theo đàn bà. Nhưng ở Giao Chi chỉ có một thằng bùng thủng theo đàn bà tài nhất là thằng Thập Nguyên. Ai muốn được nó, người ấy sẽ nổi tiếng.

— Thưa bà, nếu phải chọn ông Kỳ hay ông Thiệu, bà sẽ chọn ai?

— Tôi sẽ yêu ông Kỳ và lấy ông Thiệu. Ông Kỳ chỉ có thể làm người yêu. Còn ông Thiệu mới là người chồng.

— Xin bà giải thích cho rõ?

— Tôi không ưa giải thích nhưng hy vọng quý bạn hiểu câu này theo ý nghĩa của chính trị. Có những người đi lấy chồng nhưng vẫn thương như người yêu, mặc dù, không muốn lấy người mình yêu. Ai tình và hôn nhân là hai vấn đề. Cách mạng và cai trị cũng là hai vấn đề. Tôi muốn lý tưởng cai trị của ông Thiệu hòa hợp với cách mạng của ông Kỳ. Nghĩa là tôi muốn hy sinh cho chồng mà vẫn không phụ người yêu.

— Chắc cả ông Thiệu lẫn ông Kỳ đều đã cho tiền bà?

— Tôi chưa hề gặp hai ông này. Và lại, «Je suis une P. respectueuse»! Tôi thiếu gì tiền.

— Bà nghĩ gì về phu nhân phó tổng thống?

— Một người đàn bà đẹp, duyên dáng.

— Bà Đại?

— Một thợ cái.

— Bà Minh?

— Một người đàn bà có đôi mắt rất đa tình.

— Bà Kiều Mộng Thu?

— Giọng nói không êm lỗ ráy.

— Bà Phấn?

— Nhà mùa!

Cuộc họp báo tâm tình đến đây là chấm dứt. Sau quần này, Hội Đười Uơi và Hội Phấn Giao Chi sẽ tranh đấu ra rít. Muốn biết hai cái hội bú dù này hoạt động ra sao, đón coi hồi sau sẽ số.

(Kỳ sau tiếp)

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG.:

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay:

U THANT TUYẾT LAN

Theo bản tin của Tin Việt cung cấp cho các báo ngày 2-7-1968 thì tờ Telegraph đã tiết lộ rằng "có sự tiếp xúc giữa Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam và đại diện Chánh Phủ của Thủ tướng Trần văn Hương". Kim Mao Sư Vương phủ nhận tin này. Mõ nghe nói (ấy là tin hành lang) Thượng cẳng chân sẽ chất vấn Kim Mao Sư Vương. Vấn tin hành lang, đại diện Chính Phủ tiếp xúc với Giải Phóng Miền Nam là cô Tuyết Lan, cháu gái Kim Mao Sư Vương. Mõ hy vọng đây chỉ là tin ba que xô lá của tụi báo chí ngoại quốc

KHAI VÀ TÈ

Nhà nước lại cho «xọc tí» một lô nhật báo. Trong số được «xọc tí» có hai tờ Sài Gòn Mới của bà chị Bút Tè và Tiếng Chuông của ông anh Đinh văn Khai. Đồng nghiệp Bình Minh đã phạng khẻ bà chị ông anh và đe dọa sự xuống thờ của ông Nghiêm xuân Thiện, ông Nguyễn trung Thành. Mõ chả bênh ai, ghét ai song Saigon Mới, Tiếng Chuông «xọc tí» mà Đồng Nai của Huỳnh thành Vị mí lý Dân Quyền của Trần tấn Quốc không được «xọc tí» thì hơi bất công, Yêu cầu nhà nước xét giùm một tí.

BA THỨ TIÊU KHIỂN

Các Sư Vương An Quang đã được trả về gốc cây bồ đề. Vậy là đầu lại hoàn đó, luật lệ Giao Chi vốn cơ rần như cao su. Nhà báo phỏng vấn những ngày được «bảo vệ an ninh» các sự cụ mần chỉ khi «chạy kinh tiểu đệ xuống không đấm» ở chùa. Thì các sự cụ trả lời là giải trí lành mạnh bằng đánh cờ, đọc sách và tụng kinh. Riêng sự cụ trẻ Thích Hộ Giác còn cái thứ tiêu khiển

là nhớ con chim Yến ú rí trong lồng ở nhà chế dầu củ là Mac Phsu! Con chim Yến hay tin sự cụ trẻ Hộ Giác về chùa, chắc sẽ hốt lú lo lắm đây. Nó lại ca bài «Đạt Phi Yến» và mộng ghế Tổng thống!

CỤ CỐ ĐẠO HOÀNG QUỲNH HÃ HÈ

Cụ cố đạo Hoàng Quỳnh, sau khi thành công chuyển đưa các sự cụ về chùa, suốt ngày quỳ trước tượng Chúa Giê Su mà đọc kinh cầu nguyện và tạ ơn Chúa. Nghe nói, tuần tới, cụ cố đạo Hoàng Quỳnh sẽ vấn cảnh chùa An Quang để xem «tràng hạt vải lần đếm la: deo» và ăn oản mí lý nho, lê, táo của Phật tử cúng dường mừng các thầy... hồi tự. (Ông Lữ Hồ chắc khôn thích tin này. Vì thế, ông ta bỏ Con Ong rồi.)

Trình bà con làng nước hay
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

Dự luật báo chí khiến các Nghị

CÁI NHAU NHƯ MỔ BÒ

☉ MỘT NGHỊ ĐƯỢC ĐÒI RA BÁO BẰNG TIẾNG NGA

■ HAI NGHỊ THÍCH LÀM NHÀ BÁO HƠN LÀM NGHỊ

SAIGON—Sau 1 thời gian tạm để ngoài góc vườn cho đỡ mùi hôi thối, sáng 25-6-68, dự luật ấn định quy chế báo chí do Hạ Viện chung quyết vào tháng 5, được lôi cổ ra thảo luận tại thượng viện.

Trước khi thảo luận, sở nội dich T.V đã xit « ô-da-ven » khắp phòng. Nhưng các ký giả vẫn còn ngửi thấy mùi hôi. Chỉ có một số nghị dực nghị cái, nhờ đã quen với mùi hôi hám, nên mặt mũi vẫn tỉnh bơ như không. Chẳng tỏ gì là khó chịu. Chỉ tội nghiệp mấy chị vốn xuất thân từ lò báo bõ, phải rút bí tất (dở) ra, đút vào hai lỗ mũi cho đỡ hôi.

Mở đầu phiên họp, các nghị đã chạt vật mải với mấy chữ an ninh quốc phòng, an ninh quốc gia hay an ninh công cộng, Có nghị mang cả tiếng Tây ra mà định nghĩa, cũng nghị sinh tiếng Tây này còn thắc mắc: Nếu có người xuất bản báo bằng tiếng Nga thì sao?

Lạ nhỉ? đã gọi là tự do báo chí, thì xuất bản báo bằng tiếng Tieu, tiếng Congo cũng còn được nữa là tiếng Nga. Có một nghị dực ví nghề làm báo như nghề lái xe, mỗi người chỉ được làm chủ nhiệm một báo.

Gay go nhất là cái khoản Đại diện Dân chúng nghề chủ báo. Ủy ban tư pháp định chế chủ trương: « chủ nhiệm, chủ bút, một trong hai người này không giữ chức vụ dân cử... » nghĩa

là, nếu một nghị làm chủ nhiệm, thì chủ bút phải không thuộc nội nghị, và ngược lại. Thuyết trình viên bảo rằng nếu cả chủ nhiệm lẫn chủ bút đều là nghị bất khả xâm phạm mà báo nói láo, thì không kiện được. Thế là...siêu báo.

Chủ trương này khiến hai nghị chủ báo nổi sùng bỏ phòng họp ra về. Lại đòi thôi làm nghị, để làm chủ báo.

Nhưng tội gì phải thôi Hoặc làm chủ nhiệm, hoặc làm chủ bút. Làm một trong hai cái đủ rồi, kiêm làm chỉ cho một. Mỗi kỳ bầu cử, khối anh chủ báo chạy long xòng xọc, chỉ mong kiếm tí chức nghị, mà không được. Mấy tháng VC đe pháo kích S.igôn, mà có làm có gì được đâu.

Khi số báo này tới tay độc giả, thì các nghị ngửi xả hơi rồi. Bao giờ tái thảo luận, sẽ loan tin tiếp.

HỘI ĐƯỜI ƯƠI BÈN HỘI THẢO

1 CÚ VỀ HIỆN TÌNH ĐẤT NƯỚC

☆ Từ thái độ của anh kếp Hoa Mỹ đến hoạt động của các chính khứa Giao Chỉ ta hôm nay

SAIGON.—Đất nước Giao Chỉ ta hôm nay đang lên cơn sốt ruột, về vấn đề hòa hay chiến. Hòa thì như thế nào, mà chiến thì nào? Đề mỗ xẻ toang hoặc vấn đề hai năm tổ mười, Chí sĩ Minh Võ, Chủ tịch hội Đười Ươi, bèn tổ chức một cuộc hội thảo bỏ túi, chỉ có các nhân viên tòa soạn Noc Độc tham dự. Nghị Sĩ, Dân Biểu, chỉ được phép quan sát. Nhưng cấm không được làm ồn ào. Đưa nào không tuân lệnh, đuổi ra ngoài liền.

Cái khó của Chí sĩ Minh Võ là tìm địa điểm hội thảo. Ở Sở thú tiện nhất. Nhưng bọn khi ở đây không chịu. Chúng bảo tuy đười ươi với khi là chõ bà con. Nhưng đem chuyện chính trị nói bên tai chúng, bần lâm, không chịu được. Còn ở ngoài sở thú, thì đầu đường Thổng Nhất là Phủ Thủ tướng cuối đường Thổng Nhất là Phủ Tổng Thổng, họp ở đây không tiện. Vì thế, Chí sĩ Minh Võ đành chọn một chỗ khác. Chỗ này kín lắm, chẳng tiện nói ra.

Thành phần hội thảo gồm có: Chí Sĩ Minh Võ, Chủ tịch hội Đười Ươi, thuyết trình và toàn thể nhân viên tòa soạn Noc Độc Chủ nhiệm Ma Cà Chớp, Chủ bút Ma Bùn, Giám đốc Chính Trị Ma Cao, ký giả Ma Tít.

Mở đầu, Chí sĩ Minh Võ lấy giọng nghiêm trang, như người đọc nhật lệnh: Tả quân, hữu quân, Nguyên soái, Khố xanh, Khố đỏ, và anh chị em lính lệ. Thừa các đồng chí Hội Đười Ươi, hôm nay, chúng ta

họp nhau ở đây để bàn về vấn đề hòa hay chiến. Nếu anh em bảo hòa, thì ta hòa. Nếu anh em bảo đánh thì ta đánh chết thôi. Ý kiến của anh em ra sao?

Minh Võ vừa dứt lời, những bàn tay lông lá giờ lên tua tua, đòi phát biểu ý kiến: — Ma Cao: Mình đánh, nhưng Mỹ nó không cho đánh thì sao?

— Ma Cà Chớp: Mỹ nó không cho súng đạn, không cho tiền, rồi mình lấy... răng cắn Cộng Sản à?

Ma Tít: Kệ bỏ nó. Không cho đánh mình cứ đánh, nó làm gì được nào?

— Ma Bùn: Xin lỗi bạn nhé, ý kiến bạn thời lắm. Mỹ nó phải tôn trọng chủ quyền của mình. Mình muốn cái gì nó chấp hành à?

— Ma Cà Chớp: Mình muốn nói chuyện thẳng với Bis Việt, mà nó không cho. Nó dẫn nhau sang Tây ni non mi nhau. Mình phải đánh đư ngoài cửa nhìn vào. Nó tôn trọng mình ở chỗ vào?

— Ma Cao: Bọn Huá Mỹ khốn lịa, Bọn bõ lẽ!

— Ma Bùn: khốn nạn ở chỗ nào?

— Ma Cà Chớp: Sư bố nhà anh, bên Mỹ vừa vừa chứ. Ông lại rút súng bắn bố mẹ bị giờ.

— Minh Võ: Cấm không được bàn bậy. Đưa nào đợi bản ông nhất hết vào nhà hát Tây.

Không khí hội thảo bỗng nhiên căng thẳng tột độ. Các hội thảo viên cãi nhau, phun nước miếng vào mặt nhau phì phì. Có vài cặp ôm nhau mà vật, tụt cả quần áo. Nhưng nhờ giống đười ươi nhiều lông lá nên trông

MÁY ÔNG CỔ ĐẠO VÀ NHÀ THẦY XUẤT ĐÒI ĐOÀN KẾT TRONG CHIA RÈ

Tuần rồi, báo chí có đăng tải một kiến nghị của bốn ông cổ đạo, và năm sáu ông « nhà thầy xuất » gửi Tổng Thổng, đòi đoàn kết giữa các tầng lớp nhân dân và tôn giáo.

Trong kiến nghị có đoạn: « Yêu cầu tất cả các nhân vật Công Giáo trong chính quyền, nhất là T.T Nguyễn văn Thiệu và Chủ tịch Thượng Nghị viện Nguyễn văn Huyền cần phải dùng hết quyền hạn mình để:

— Trừ lại tự do lại cho tất cả những người giam giữ bất hợp pháp trong những năm qua, đặc biệt là các đồng bào Phật Tử và Thượng Tọa Thích Trí Quang ».

Kiến nghị tiền nó quá ỉm ỉm ở chỗ đòi đoàn kết tôn giáo, mà lại ch a r e tôn giáo hơn ai hết. Tại sao không yêu cầu Tổng thổng, với tư cách nhà lãnh đạo QG phải tôn trọng luật pháp và thực thi Hiến Pháp, bằng cách trả tự do cho những người bị giam giữ bất hợp pháp, mà lại nhấn mạnh vào chỗ Tổng thổng và Chủ tịch Thượng viện là người Công giáo, nên có bổn

phận tha các phật tử và Thượng Tọa Thích Trí Quang? Phải chăng các ông định nói rằng: nếu không làm theo lời yêu cầu của các ông tức là Công giáo đàn áp Phật giáo? ngụ ý như vậy là chia rẽ thấy mẹ, chứ đoàn kết ở cái khổ nào?

Trong số các cổ đạo ký tên có Linh Mục Hoàng Quỳnh. Ngài là người được nhiều cảm tình của mọi giới. Nhưng có lẽ Ngài quá hiền và dễ tin người nên đại danh Ngài đã bị lợi dụng như một tấm bình phong cho kẻ khác: nấp mà làm sự chằng dep.

1.— Sài Gòn biến thành đồng ruộng

Dân sài gòn đi dạo phố mấy ngày qua, thấy rất nhiều bích chương dán đầy bờ tường. Các bích chương này vẽ một người đang xit thuốc và mang tựa đề: DÙNG THUỐC SÁT TRÙNG ĐỂ BẢO VỆ MÙA MÀNG.

Thủ Đe Sài Gòn với nhà cửa san sát, bin dinh cao ngất, và đường xá trải nhựa. Thị dân tranh nhau từng tấc đất làm chỗ trú thân. Thế mà được nhà nước dạy cách... Bảo Vệ Mùa Màng! Chắc ai đó tưởng sau mấy trăm rai đạn pháo kích của cộng quân, Sài Gòn đã biến thành... đồng ruộng.

2.— C.V giải phóng VC

Tối 28-6, trên màn ảnh Tivi, Hát Và Nịnh, trong một bản tin, em Ngọc Hoa đã gọi MTGPMN bằng tên: Mặt Trận Giải Phóng Việt Cộng!

Mới đây, Thủ Tướng Hương cho biết Ông đã đề nghị với Tổng Hống nên đổi tên cho MTGPMN là bọn Cộng Sản Xâm Lược, cho chính danh ngôn thuận. Chẳng biết vụ đổi tên này đã xong chưa.

Chí biết cái tên « Mặt Trận Giải Phóng Việt Cộng » đúng là một cái tên quái gở.

3.— pháo kích bằng mồm

Nhà nước Sài Gòn lại vừa đỡ trò báo động... pháo kích.

Xưa nay người ta chỉ báo động khi có máy bay địch oanh tạc. Vì máy bay sắp tới, đã thấy rồi, nên báo động kịp. Còn đạn pháo kích của VC vào thủ đô nó tới bất chợt, và chỉ trong năm mươi phút, thì báo động vào cái khổ nào?

Trước đây, người ta cũng đã nhắc đi nhắc lại sẽ có báo động và khi nghe nề hãy mở radio v.v.,. Nhưng cóc thấv gì hết. Đạn nổ rầm rầm bên tai, mở radio vẫn chỉ thấy nhạc tí tề rên rì. Đáo kếp mới vẫn tra diên trò khi củ

(Xem tiếp trang 5)

đưa nào từ chức là con nít

Trong dịp chủ tọa lễ gắn huy chương cho các « cây hiến máu » tại tư dinh đầu tuần trước, khi có ký giả hỏi về tin đồn Thủ Tướng sẽ từ chức, ông già gân bèn nghiêm mặt mà rằng: Tôi không có từ chức, vì tôi không phải là con nít.

Goa không từ chức, vì goa không là con nít, có nghĩa là: đưa nào từ chức, đều là con nít. Người ta đồn rằng, trong dịp vừa qua, có rất nhiều người đã hoặc định xin từ chức.

Goa chửi xéo một phát hơi đau đấy!

**Chỉ ưa... bốc thơm
không chịu... bốc thối**

OO OOOOOO OOO

SỨC VOI

Ở đời có câu «hữu xạ tự nhiên hương», ông Già Gán nếu quả có «xạ» thì khỏi cần ai bốc thơm, ông vẫn cứ là... Hương phưng phực, mà vì dù hàng trăm kẻ xúm vào bốc thối, ông cũng sẽ chẳng bao giờ vương mùi thum thum!

Chính vì thông hiểu lẽ Trời như vậy, nên ai nói gì kệ họ, ông Già Gán vẫn cứ bịt mũi để ca bài «Đường ta, ta cứ đi...». Chẳng thế mà khi ông đã định bụng cất mấy vai tướng võ nọ vô hậu trường là ông cho... de bằng được, dù rằng trước đó vài ngày ông phải «ma kiê» lòng thành thực cửu mình bằng một lời rao «không có ca bản xàng xê trong lúc này».

Chỉ có một lần nhà ca sĩ Vĩo thành để lộ đường gân yếu của mình, khi ông ra Nhà Hát Lớn loan hồ bản NAM BÌNH, nhưng vừa ời ời được vài câu bị khán giả la ó quá xá, ông vội vã quay lưng chuyển sang điệu NAM AI để được... vỗ tay và ra về thong thả!

Có điều đã là nghệ sĩ thì dù tài hoa đến đâu đi nữa cũng có cái hay cái dở. Hay thì khen, dở thì chê, đó mới thực là thái độ khách quan của người khán giả sành điệu. Tiếc rằng ở Nhà Hát Lớn lại có vài tay «ngựa non háu đá», chưa chi đã nhè mấy đường gân chùng của ông già đá lia đá lia!

Nói một cách khác, là họ bốc thối lùm lùm, họ không chịu định nghĩa Hương là...thơm theo tự nhiên.

Dĩ nhiên, khi đã là «ngựa non háu đá», có thể ngoài vài cú đá trúng, cũng còn nhiều cú đá bậy, đá gió, đá lên trời, đá phải cột không chừng! Biết thế nên ông Già Gán chẳng thêm nao núng, cứ việc ung dung tiếp tục ca bản:

«Đường ta ta cứ đi
Nhà ta ta cứ xây

Đợi ngày...»

Nhưng ở đời lại còn câu «bảo hoàng hơn vua cho nên trong khi ông Già Gán bị đá, chính ông lạnh như tiền, thì có vài anh chầu rìa lại nhảy ra nổi nóng hộ, đề tỏ ra xứng đáng với «ơn mưa móc» vừa được thọ. Đã quá giận thì làm sao tránh khỏi mất khôn? Mất khôn cho nên bất cứ cú đá nào cũng tưởng là đá ông già của mình, và do đó đã vác nguyên cả cuốn tự điển chữ bởi xài bằng hết cho hả cơn tức giận:

Nào là bản thuyết trình phản động, ngu xuẩn, cảnh mùa men của một số thẳng diên,

Nào là phá hoại, ngoan cố, mù quáng, gù mờ,

Nào là ngậm máu phun vào..., chữ thuê, không đét cũng dúi, câu trệ, trả v. c. g. r. a,

Và ghê gớm nữa: đang tâm tay sai cho VC...

Xé ra chỉ còn t. h. i. e. u. c. ó. c. h. i. t. Đ. M. nữa là đủ bộ. Điều đáng buồn cười là trong lúc háng say chữ bởi lại phang cả câu «hai ông Dân biểu họ Đề» làm cho biết bao nhiêu người ngoại cuộc cũng phải động lòng, như các ông tướng D. văn Minh, D. ngọc Lâm, D. văn Đức, các ông thầy cãi D. tấn Trương, D. Kiên, các ông bà đốc to D. Đậu, D. Quỳnh Hoa, các nhà văn thơ viết D. Nghĩa Mậu, D. Hùng Cường v.v...

Trong ngụ ngôn của Lã Phụng Tiên ngày xưa có câu chuyện Gấu làm bạn với Người, thấy con Rười đậu trên mặt Người đang ngủ, đuổi mãi không được, nổi giận lấy đá định đập cho chết rười ai để...thành ra vỡ mặt ông bạn Người yêu quý!

Muốn biết Gấu đời nay sắp đập vỡ mặt Người ra sao, xin xem hạ hồi phân giải!

mỗi ngày đọc và cổ động

Công - Luận

**NHẬT BÁO MẠNH NHẤT, LỚN NHẤT
CHỦ NHIỆM TÔN THẤT ĐÌNH**

LỚP TOÁN LÝ HÓA HUỖNH - NGỌC - TIỂU

TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HÈ : 1-7-68

THẤT lên LỤC - LỤC lên NGŨ - NGŨ lên TỨ - TỨ lên TAM - TAM lên NHỊ A.B

ĐẶC ĐIỂM : - Ôn thật kỹ để bù cho niên khóa dang dở vừa qua
- Không mất giờ vì những buổi học quân sự trong niên khóa

GHI TÊN HỌC NGAY TẠI :

23 - NGŨ TÙNG CHÂU GIA-ĐÌNH (Trường TẤN KHOA)
39 - CỎ BẮC SAIGON (Gần chợ Cầu Muối)
268/1 - LÝ THÁI TỒ (Gần Ngã Bảy)
476B - HAI BÀ TRUNG (Gần Cầu Kệu)

TOÁN - LÝ - HOÀ

TAM lên NHỊ A-B

TỨ lên TAM

Khai giảng 1-7-68 tại

25 Ngõ Tùng Châu (Gia đình)
39 Cỏ Bắc Saigon
268/1 Lý Thái Tồ
476 Hai Bà Trưng

Lớp Toán Lý Hóa

HUỖNH - NGỌC - TIỂU

TAM lên NHỊ - TỨ lên TAM -

Thất - Lục - Ngũ - Tứ (Các lớp

dự bị niên khóa 68-69)

Khai giảng 1-7-68

Ghi tên ngay để giữ chỗ :

39 Cỏ Bắc Saigon

**CON ONG
Chia Buồn**

Hay tin bác :

HOÀNG HY TUẦN

Về nước Chúa từ lâu. Nhưng chúng cháu để mặc thiên hạ đấng ai tin rồi rít. Chờ sự thương nhớ của người đời nhật đi, chúng cháu mới khóc bác và chia buồn cùng vợ chồng :

HOÀNG ANH TUẦN

Tuần ơi ! Chúng tao góp được mười xin cho mây dề mây giải buồn cái cảnh phụ tử sinh ly tử biệt. Vậy hãy về mà lãnh tiền. Mua vé máy bay, đừng đi xe đò, nghe nhà văn nghệ cao nhất nước.

MINH VỒ

THƯƠNG SINH

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

LỮ HỒ

HOÀI BẮC

THẦY GỒN

TRẦN QUẢN

đón đọc tác phẩm thứ mười sáu của DUYÊN ANH

MÂY MÙA THU

truyện dài duyên anh

— Một truyện thơ mộng nhất, thiết tha nhất của tác giả « Hoa thiên Lý »

— Một truyện hiện như đôi giòng sông Tiền Hậu và thơm ngát tình người Miền Nam.

— Một truyện của đấng trẻ mồ côi « Bắc Kỳ » gặp người cho nuôi « Nam Kỳ » cho nó hy vọng và cuộc sống

— ... với một gánh hát nghèo phiêu đạt lục tỉnh

BÚP BÊ XUẤT BẢN

ĐỜI MỚI 280 VINH VIỄN

TỔNG PHÁT HÀNH

ĐÃ BÁN KHẮP NƠI

**Rừng Máy...
Vạn Người**

— Hàng vạn người đã đến xem kiểu lựa máy
— Hàng trăm chiếc máy được chờ đi, mang về
— Hiệu nào ? Ở đâu ? Nhờ yếu tố nào ?

Vạn Kim Truyền Hình

124 Gia Long (khoảng sau chợ Bến Thành) Saigon

— Cả một rừng Ti Vi đủ hiệu đủ cỡ. Tối tân nhất mới có Ti Vi—Radio vừa truyền hình vừa có Radio bắt đủ đài, dùng được luôn cho Pich-on.

Ti-Vi hiệu DENON 19 Ins kiểu 68 mới về, hình ảnh thật rõ, âm thanh nổi độc đáo

— Có đủ đồ phụ tùng để sửa bất cứ chiếc máy nào hư. Có đủ thứ Antenne, Boostes, Thu Lôi, Kiến phóng đại, Survolteur tự động nhập cảng

— Có máy hình và âm thanh cho khách hàng thử máy bất cứ lúc nào, khỏi cần phải chờ đến giờ ở Đài phát hình.

ĐẶC BIỆT : Tiếp khách suốt ngày, cả chúa nhật và ngày lễ. Mỗi chiếc máy bán ra đều có 1 món quà tặng xứng đáng.

VẠN KIM kính mời

NÀ CẦU
cảm thông

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

SỰ MÃN CÁN CỦA CÁC ÔNG NGHỊ CỘNG VỚI TÂM PHỤC VỤ ĐÚNG MỨC

Lần này là lần đầu tiên Nà Cầu khen mấy ông Nghị trong Ủy Ban Quốc Phòng của Thượng cẳng chân. Số là bởi cái nông nổi sau đây: Khóa sinh viên sĩ quan 2-68 bị cõ tình đánh rớt để đáp ứng nhu cầu hạ sĩ quan. Trên một ngàn kỹ sư, giáo sư, tú tài trở lên suýt nữa không được làm... chuẩn úy và sẽ ra Đồng Đế ác ề để trở thành trung sĩ nếu Ủy Ban Quốc Phòng của Thượng cẳng chân không tiếp xúc ngay với Tổng Cục Quân Huấn. Và Bộ Quốc Phòng. Thực sự đây không phải là lỗi của Tổng Cục Quân Huấn. Cuối cùng, nhờ sự khéo ăn khéo nói của ông Nghị « Tôn đa tình », Bộ Quốc Phòng đã mềm mỏng và có sự xé lại xây ra. Kết quả chỉ còn một trăm anh xấu số bị đưa đi Đồng Đế. Bồn báo chủ bút đã được các bà mẹ Việt Nam suy tôn khiếp lăm Bài Vết Giao Chỉ của hân ta rất đáng đồng cơm bát gạo Phụ huynh các sinh viên sĩ quan bị đánh rớt, nghe nói, phục mông xừ Tôn thất Đỉnh lăm. Riêng Thương Sinh thì đã nhận quà cáp hơi kỹ. Thương Sinh chia cho Nà Cầu mấy ký nho. Nà Cầu dớp xong, vội vàng khen các ông Nghị trong Ủy Ban Quốc Phòng của Thượng cẳng chân một phát lăm duyên.

LẠI NÓI VỀ HÀ NỘI

Số báo trước, Nà Cầu nói về một tuần báo đặc biệt Hà Nội do lời Mai Thảo, Phan Nghị, Văn Quang thuật lại. Văn Quang là kẻ thất vọng nhất. Nà Cầu thì không đọc bởi vì quen nhau quá, hiểu nhau nhiều, đọc làm chi mất công. Kì ông nhớ, trong số báo đó có bài của văn hữu trâu nước Nguyễn Thụy Long, người Hà Nội « o ri gđzin », Nguyễn Thụy Long, Tú Kiều, Nguyễn Hữu Đông vốn là bạn thân của Nà Cầu. Làm gì có chuyện « chữ » nhau. Đề cập tới « bọn nhò », chắc Nguyễn Thụy Long đã hiểu chúng nó rồi. Hà Nội mà tôi chưa tới mà bắt người ta sờ thấy Hà Nội à? Nhờ anh tí. Rất mong được Nguyễn Thụy Long hiểu giùm.

Tuần báo Con Ong sẽ (may ra đấy nhé) làm một số đặc biệt Hà Nội để kỷ niệm ngày 20-7, ngày chia cách Bắc Nam. Hà Nội có ba giai đoạn.

- Tiền chiến
- Kháng chiến
- 1à

Thời tiền chiến những công tử Hà Nội và ma cà bông là những nhân vật nào, sống ra sao? Bầu Viên, Quý kênh Tâm lợn, Tích bắp, đã ai biết chưa nếu không phải là thổ công Hà Nội lớp tuổi 40. Tự vệ thành nổi tiếng nhất công tử nào? Những nhân vật nào cầm lựu đạn không mở chốt thách thức xe tăng Pháp? Sau này, nổi tiếng ăn diện là Khang lồi (trong liên danh Thế Hệ Mới Súng Cây), nổi tiếng cú sút 30 thước thủng lưới Hồng Kông trước còi mãn hiệp 7 phút đem chiến thắng cho Hà Nội là Khê tức Thăng Long xích thổ thần tượng đá bóng của những Nguyễn Cao Kỳ, Nguyễn Bảo Trị ngày xưa, nổi tiếng dao búa là Chung Kêu, Ngọc Toét. Những Vinh Trố, Bằng Xoan thì lau nhau hoạt động trong giới nhì đồng.

Tất cả những nhân vật tên tuổi của Hà Nội sẽ sống lại trong CON ONG đặc biệt xuất bản ngày 20-7. Minh Võ sẽ nói về huyền sử bầu Viên, một thứ « công tử Bạc Liêu » của Hà Nội. Bầu Viên chính là ông via của ca sĩ Khánh Ly. Phan Nghị điếm mặt ma cà bông Hà Nội. Mai Thác viết về An sáo vân vân. Bạn đọc có thể viết về Hà Nội. Hãy gửi bài về ngay. Chúng ta cần có một Hà Nội chứ đề thiên hạ « hiệp dâm » Hà Nội mãi, nản quá. Hà Nội chưa tới thì biết cái gì mà nói « Hà Nội mà tôi chưa tới »! vô duyên, lằng nhằng quá, trời ơi!

XIN CỰC LỰC TRÁCH MÓC NGÀI TỔNG THƯ KÝ MƯỜI HƯỚNG

Mông xừ Mười Hướng vừa mới làm một quần Tềng vệ sinh - ấy quên - tổng hợp các đoàn thể, hội đoàn chính trị, đảng phái, thân hào nhân sĩ để cho tổng thống ban huấn từ, khuyên bảo vài câu. Trong danh sách gọi cho các báo. Nà Cầu thấy hội Đười Ươi bị bỏ quên. Cả nước đều biết Hội Đười Ươi có một hậu thuẫn mạnh kinh khủng. Biết bao tướng tá về vườn vì lý do chính trị đều đã xin gia nhập Hội Đười Ươi. Tên tôi chỉ sĩ Minh Võ còn lấy lừng hơn tên tuổi đảng trưởng Đại Việt Hà Thúc Ký. Ông Hà Thúc

Ký, ông Cờ văn Hải, ông Trần Văn Đôn, ông Vũ Hồng Khanh không thể so sánh với ông Minh Võ được. Người lán đạo quốc dân sau này phải là ông Minh Võ. Nhưng hôm nay, ông Minh Võ bị bỏ rơi, không được tham dự buổi đại hội các đảng phái Giao Chỉ để nghe lòng thống anh minh ban hiền thì! Đó là một sơ sót không thể tha thứ của ngài Mười Hướng.

Nà Cầu cá mưòi ăn một rằng thì là nếu ngài Mười Hướng có mời, ông Minh Võ sẽ từ chối liền, không để bầy dươì uoi của ông ngồi chung với lũ ngòm. Phải chăng, mông xừ Mười Hướng đã biết trước thế? Nếu quả vậy, Nà Cầu với tư cách một hội viên của Hội Đười Ươi, sẽ vận động Hội ta, ủng hộ ông Dix Points tới chiêu nếu như ông Nghị thợ cái Nguyễn Văn Chức còn đòi giải tán nha Tổng thư ký của Phủ Tổng thống tại Nghị trường.

NỀN ĐỆ NHỊ CỘNG HÒA

KHỞI SẮC ĐỢT HAI

Nền đệ nhị Cộng hòa ví như một tờ báo nghèo cỡ Người Việt Tự Do của Mặc Thu. Số dĩ phải vì vậy báo của Mặc Thu vì « khởi sắc » là chữ nghĩa của anh ta. Người Việt Tự Do khởi sắc đợt I. Người Việt Tự Do khởi sắc đợt 2. Người Việt Tự Do khởi sắc đợt 3 là ... ngòm củ tí. Báo yếu mới khởi sắc. Báo mạnh chỉ tăng cường. Nền đệ nhị Cộng hòa khởi sắc. Báo đợt I bằng « nội các cá hóa tôm » của Kim Mao Sư Vương với con tôm thối Phan Quang Đán và con tôm bị mang tiếng uoi Đổ Kiến Nhiêu. Mới đây, nền đệ nhị Cộng Hòa lại khởi sắc đợt hai, cho báo chí « xọc tí » tùm lum tía lã. Sau cách mạng, báo chí đã tầm tạt sạch sẽ (tuy tiêu thuyết còn nhiều) nhờ không có « cắt » ném cho cá « lòng tong » - con trai bà Bút Trà Sài-Gòn Mới vì đêc giã Sài Gòn Mới như cá lòng tong còn báo Sài-Gòn, Mới là cắt. Hiếu Chân tiên sinh đã đã kích câu ví này trên Núi Hay Đứng của Tự Do - nhờ không có tranh ảnh ộp sết kim cổ kỹ quan, cóc, nhái, ãnh ương tăng độc giả không có xô xô lấy máy may. Văn vân ... Nay, đệ nhị Cộng Hòa phải khởi sắc « cắt » sẽ ném vào báo chí. Đúng là khởi sắc rồi nhé! Cú đã này, đệ nhị Cộng Hòa phải khởi sắc đợt III. Và Nà Cầu hy vọng đệ nhị cộng hòa khởi sắc đợt IV hay đợt V cũng được nhưng đừng có ... mặc sơ mi Tô Bia như nhật báo Người Việt Tự Do.

ĐỐI THOẠI MÍ NHÀ NƯỚC

Vì là tuần báo nên chúng tôi phải viết bài sớm. Hóa cho nên bài Đối Thoại với nhà nước của bồn báo chủ nhiệm Minh Võ số này đã trở thành vô duyên vì nhà nước chỉ còn dấy có 100 sinh viên sĩ quan Thủ Đức đi Đồng Đế học tập làm trung sĩ thôi. Tệ này cũng xin nói thêm rằng, vì bài Đối Thoại với Nhà Nước số trước, nhà nước Thông Tin đã cấm on Con Ong ra rít, đã nhận lăm lồi và công nhận sắc mùi Cộng Sản trong tuần báo Sinh Viên. Đánh xong thì lại vượt. Bởi thế, Nà Cầu tha thiết xin ông « tân » Giám đốc và nguyên « cựu » Giám đốc Nguyễn Văn Noãn đừng cảnh cáo nhân viên nọ bằng biện pháp mạnh. Tha cho Tào một phen đi.

TỪ DÂN CHỈ, ĐẾN DÂN TIỀN KHỐI ĐỔNG ĐỒI LOẠN XÀ NGÀU

Một tây y sĩ ở Hạ cẳng tay vừa mới đổi tên cho cái khối của ông ta Trước đó, khối ấy mang tên là khối Dân Chỉ, khối Dân Chỉ, cũng trước đó, phò tướng râu kềm ra rít. Dĩ nhiên, hồi đó, tướng râu kềm còn là vì sao sáng rực trên vòm trời Nam Giao Chỉ. Những vì sao vây quanh ông râu kềm cũng rực sáng lăm. Nay, những vì sao vây quanh một vì sao hoặc đã tắt ngóm hoặc đã chui vào mây mờ của thời thế, tây y sĩ không muốn Dân Chỉ nữa. Và ông đã làm sự từ hi tiên. Nghĩa là đổi đồng rá - từ chỗ thăng dân xin có chủ trên đầu sang chỗ dân cần cúi để mới tiên. Tiên sư cha cuộc đời, các cụ ạ! Hề mình xuống đóc là y như rằng bọn dầy tớ nó bỏ đi hết. Nà Cầu bỗng kính phục những cou nai của ông Ngô đình Diệm. Thuở ông Diệm tịch, chỉ còn mấy con nai nhớ chủ, rời khỏi dinh Gia Long, đi ngợ ngạc trong nỗi hân hoan của cách mạng, tìm ông. Ông Diệm hành diệu vì thế, vì nai mà cũng biết trung thành với ông.

TÔI CÓ LÒNG NÀO ÔNG HÃY SÁO MĂNG

Con cò mà đi ăn đêm
Đậu phải cành mềm, lộn cổ xuống ao
Ông ơi, ông vớt tôi vào
Tôi có lòng nào ông hãy sáo măng
Có sáo thì sáo nước trong
Đừng sáo nước đục đau lòng cò con
Đấy là tâm sự cò con trong ca dao, tâm sự của người đàn bà thuần túy Việt Nam. Giao Chỉ chính thống Đấy cũng còn là tâm sự của người Giao Chỉ không muốn chết bần. Dĩ nhiên, đấy không thể là tâm sự của phần đông những con cò Phú lít. Về cò phú lít, trăm năm trước, Trần Tế Xương đã vẽ mặt mày họ như vậy:
Hà Nam danh giá nhất ông cò
Trông thấy ai ai chẳng dám ho
Hai mái trống tung danh chịu đót
Chín giờ chuông điểm vẫn nằm co
Người quân mắt thế e trời còi
Chớ chạy ra đường có chủ lo
Vớ vẩn đi « xia » may vớ được
Phen này chắc hẳn kiếm ăn no

Ông cò 100 năm trước ăn xia no. Cụ Trần Tế Xương thật ba que xô lá, cụ dám cho các ông cò măng giê ca ca. 100 năm sau, quý ông cò không tiếp tục cái truyền thống măng giê ca ca nhưng cũng không hề... cách mạng bản thân một chút nào. Một số cò chơi bạc thường trực, và thua cả triệu mỗi đêm. Hóa cho nên, phen này, theo sự tiết lộ của nhật báo Xây Dựng, cả 100 ông cò sắp ra tòa. Nhà dân biểu Phan Huy Đức vừa khởi sắc cái Ủy Ban Bài Trừ Phạm Nhung ở Hạ cẳng tay Ông dọa sẽ phanh phui mưòi số cò. Đồng ý, đồng ý lăm. Những kẻ từng hét ra khói ói ra bạc, từng phê phôn, từng quen thói dọa nạt, cần phải ra tòa diễn tả lại cái sự ăn cướp, ăn bần của họ. Và Nà Cầu tin rằng, sẽ chẳng có con cò nào đòi « đừng sáo nước đục đau lòng cò con » Bởi vì, những kẻ ăn bần, muốn chết sạch, đời vẫn đim chúng nó xuống bùn nhờ. Kẻ dám nói « đau lòng cò con », Nà Cầu biết, chỉ có đại bàng Nguyễn Ngọc Xinh và phượng hoàng Nguyễn Duy Am (cò nha trang) Có lẽ, còn nhiều nữa mà Nà Cầu chưa được hân hạnh quen biết chẳng.

SÂU BỌ ĐỒI LÀM NGƯỜI

Hiện tượng ruồi ở Tôi Hết và Nịnh, nhiều nhật báo đã chửi chà những con ruồi này và chế cái « xi tuy đi ờ » của T H V N thiếu vệ sinh, bần như cái chuông chó nên mới có ruồi. Đã kích thế thật là oan uổng cho nhà giám đốc Đỗ Việt. Theo Nà Cầu biết, T H V N đã xịt thuốc sát trùng hoài nhưng những con ruồi nhát định không chịu chết. Sau đây là cuộc đối thoại giữa ruồi và ông Đỗ Việt:

Ruồi. - Tại sao ông lại cứ đòi giết tụi tôi?

ĐỖ VIỆT. - Vì chúng mày là sâu bọ.

RUỒI. - Nhờ ông tí, bao nhiêu sâu bọ đã và đang làm người Tôi là ruồi, là sâu bọ, tôi cũng đòi làm tài tử ... tí vi. Đề tôi dều còn hay hơn Tùng Lâm và đồng kích hay hơn Nguyễn Long là cái chắc.

Thấy ruồi lý luận vững quá. Đỗ Việt tiên sinh bèn chào từa. Do đó, T H V N mãi mãi vẫn còn ruồi. Chúng ta hay coi ruồi là tài tử tí vi đi.

HÃY TÌM ĐỌC VẤN ĐỀ

Bạn đã mua tạp chí Vấn Đề số mới chưa? Hãy cố mua Vấn Đề Quân Chung, hai tạp chí tư cách nhất ở Giao Chỉ. Và chú ý: tuần báo Màn Ảnh sau khi bị pháo kích, cũng sắp sửa ra tục bản.

Chủ nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
Chủ bút THƯƠNG SINH
Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg